

Recensente: Yvonne Vinke

Lona Bloeme: “Je leven was nog lang niet af...” Uitgeverij Boekscout, oktober 2017, Soest. (Longkanker/ Kanker/ Uitzaaingen/ Emoties/ Dood/ PO). ISBN 978-94-0223-968-3. Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek van 146 pagina's waarin Ilona vertelt over de laatste maanden van haar vaders leven, vanaf het moment dat de diagnose longkanker is gesteld.

“Harrie was nooit ziek. De laatste tijd is hij alleen een beetje hees. Op een dag gaat hij naar de huisarts. “Als het al iets is, dan op zijn ergst een poliep”, zegt hij tegen zijn vrouw. Nog diezelfde dag wordt de diagnose longkanker gesteld. Wat doe je als je weet dat je ongeneeslijk ziek bent? Wat doe je als je weet dat je niet lang meer te leven hebt? ‘Je leven was nog lang niet af...’ is een intiem verhaal over hoe een gezin omgaat met kanker, angst, hoop, verdriet en liefde.” - Samenvatting www.boekscout.nl

Over de schrijver:

“Toen Ilona Bloeme (1982) haar vader verloor aan longkanker, besloot ze over deze ingrijpende en enerverende periode te schrijven. Ze wil dat haar vader nooit vergeten wordt. Dit is haar eerbetoon aan haar vader. Naast dat het voor haar eigen verwerking goed was om over te schrijven, hoopt ze ook dat anderen herkenning of troost kunnen vinden in haar verhaal.” – www.boekscout.nl

Ilona geeft aan dat het overlijden van haar vader, 17 juli 2016, eveneens haar eigen leven heeft veranderd. Zo is zij gestopt als coach en werkt zij nu als secretariaal medewerkster voor een hypotheekspecialist/ verzekeringsbureau.

Wat viel op:

Door de manier van vertellen, namelijk in de ik-vorm en tegenwoordige tijd, wordt je meegesleept in het verhaal.

Citaten:

Blz. 10: “Vannacht heb ik niet goed geslapen. Het onrustige gevoel liet me maar niet los en met datzelfde gevoel word ik wakker. Ik sta op, doe mijn ochtendritueel en om het nare gevoel uit me te krijgen ga ik naar de sportschool. Om zeven uur sta ik me al uit de naad te zweten om het gevoel van me af te schudden. Tijdens de cardio workout merk ik dat er tranen over mijn wangen rollen. Wat gek. Er is geen aanleiding ik ben hier helemaal alleen. Ineens is daar een nog vreemdere gedachte die door mijn hoofd blijft spoken: Laat papa alsjeblieft geen kanker hebben. Ik schrik van deze gedachte, waar komt dat ineens vandaan?”

Blz. 44: “De eerste chemobehandeling is een feit. Mijn ouders gaan samen naar het ziekenhuis. Het was namelijk niet de bedoeling dat we er allemaal bij zouden zijn. Papa zou niet alleen op die afdeling zijn. In verband met kerst waren ze echter wel bijna de enigen in het hele ziekenhuis. Om 10.00 uur was hij aan de beurt. Eerst een kwartier spoelen. Daarna kreeg hij een zak met chemo gedurende 1.5 uur toegediend. Weer een kwartier spoelen en daarna nog een zak chemo van 30 minuten. Voor deze vorm van chemotherapie hoeft hij niet in het ziekenhuis te blijven. Dus toen hij rond het middaguur weer naar huis mocht, zat ik ze in de kamer al op te wachten.

Papa mag drie dagen lang niet naar hetzelfde toilet als wij, in verband met de chemische stoffen die hij nu in zijn lichaam heeft. Hij staat erop dat hij de wc boven in de badkamer gebruikt, zodat wij beneden naar de wc kunnen gaan.”

Blz. 97: ““Het ziet er niet goed uit”, zijn de eerste woorden die hij uitspreekt. Hij lijkt emotioneel en ik zie ook de glazige ogen van Geertje. Ik ben zo bang! Wat komt er nog meer? *Het ziet er niet goed uit!*, galmt er nog door mijn hoofd en ik zie dat papa die naast me zit, begint te huilen als hij zegt: “Ik voelde het al, het kon niet anders. De pijn wordt steeds erger en ik heb helemaal geen conditie meer. Er komen steeds meer klachten bij, ik wist het wel, ik voelde het.” De tranen biggelen over zijn wangen. Mama, die aan mijn linkerkant zit, begint ook te huilen. *Ik moet sterk zijn. Ik moet sterk zijn. Ik moet sterk zijn!*, zeg ik als mantra op, in gedachten. En ik sla mijn ene arm om papa en de andere om mama heen. We voelen alle drie, dat het nu wel heel snel richting ‘het einde’ gaat. Een punt waar we niet heen willen.”

Extra's/Recensies:

Enkele reviews van www.boekscout.nl:

- 5/5. Een heel mooi intiem verhaal hoe Ilona haar laatste 8 maanden met haar vader heeft beleefd. Het is erg mooi en gemakkelijk te lezen verhaal hoe dit gezin samen deze ziekteperiode met een slecht einde beleefd heeft. Denk dat het een steun kan zijn voor een ieder die hetzelfde doormaakt of door heeft gemaakt. Ilona ben erg trots op jou!
- 5/5. Prachtig ontroerend boek. Goede schrijfstijl en in 1 keer uitgelezen.
- 5/5. Het boek is een achtbaan van emoties. Heel goed geschreven. Het boek neemt je mee in de ziele roerselen van een familie in hun keiharde strijd tegen kanker. Echt een aanrader. Heel knap als je je verdriet zo op papier kunt zetten.

Op RTV Oost is een audiofragment te horen van Ilona Bloeme over haar boek: <https://www.rtvoost.nl/nieuws/277566/ilona-bloeme-uit-deventer-schrijft-boek-als-standbeeld-voor-haar-vader> .

Een artikel over het boek is te vinden op: <http://www.sallandcentraal.nl/salland-centraal/algemeen/hellendoorn-regio/haarle/ilona-bloeme-schrijft-boek-over-ziekteproces-vader>

In september 2016 heeft Ilona al kort iets geschreven over haar vader: <https://www.wietroostmij.nl/forum/vader-moeder-overleden/ik-mis-mijn-vader-zo>